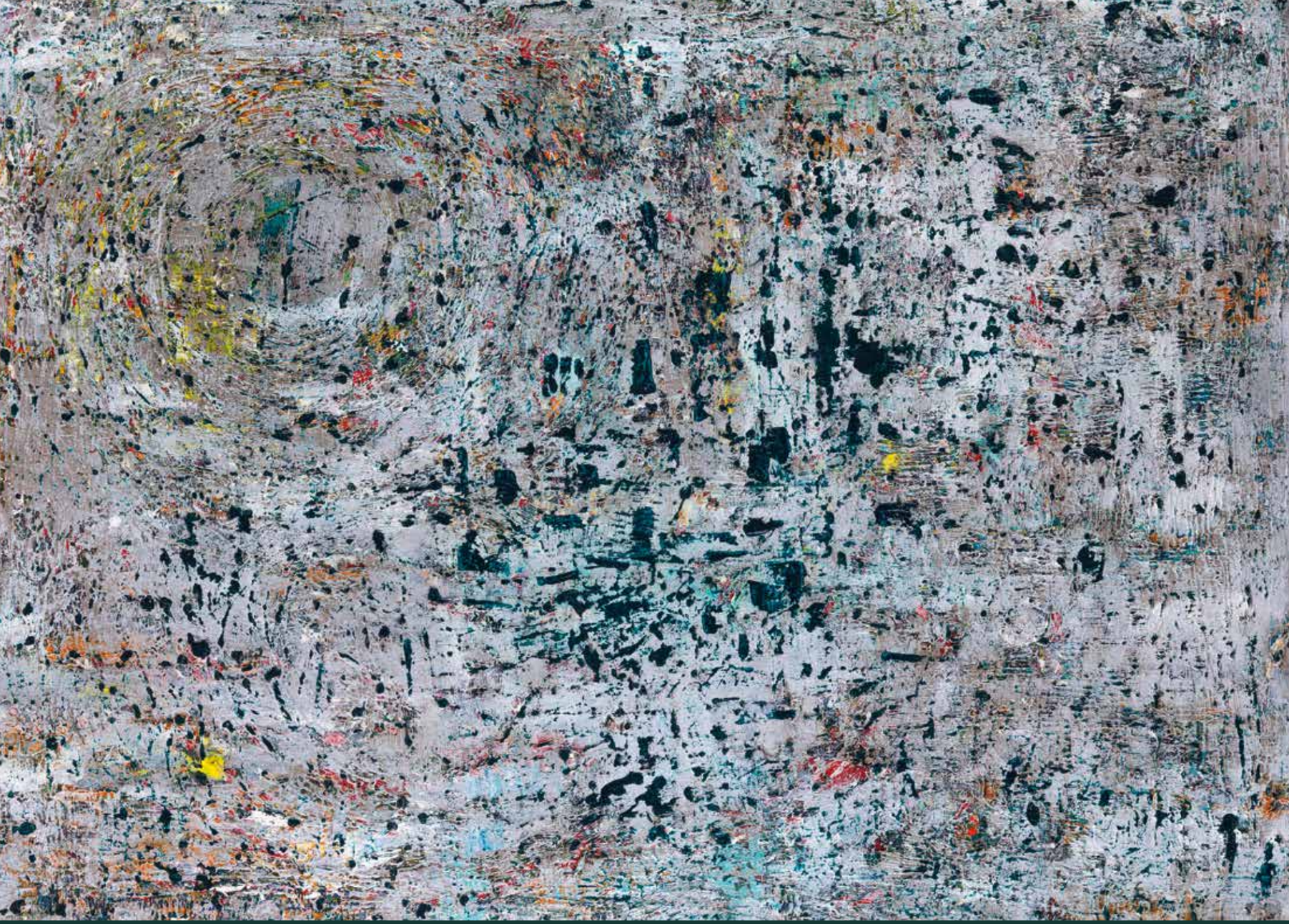
ANNA
ΠΑΠΑΜΑΡΚΑΚΗ
EVANS

THE WHITE MIRROR

ANNA ΠΑΠΑΜΑΡΚΑΚΗ EVANS

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ
CURATED BY
CHRISTOFOROS MARINOS

ΙΔΡΥΜΑ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΤΣΙΧΡΙΤΖΗ
TSICHRITZIS VISUAL ARTS FOUNDATION

←

The White Mirror,
2012.....2025,
acrylic on canvas,
160 × 120 cm

Post Scriptum, 2025,
acrylic on canvas, 150 × 100 cm

THE WHITE MIRROR
Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΠΑΠΑΜΑΡΚΑΚΗ EVANS

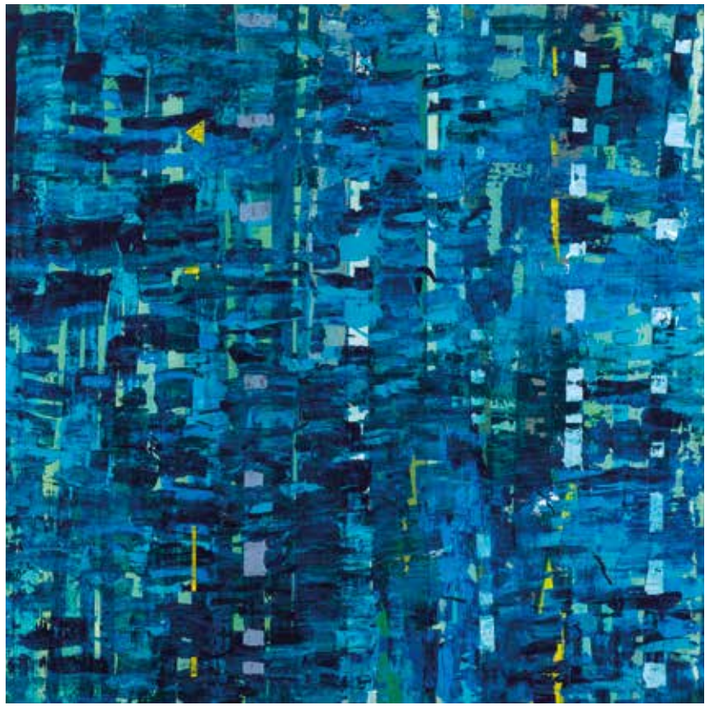
Πώς λειτουργεί η αφαίρεση σήμερα; Υπάρχουν περιθώρια εξέλιξης του είδους; Τι άλλο μπορούμε να περιμένουμε από την αφαιρετική ζωγραφική; Ποιες είναι οι νέες «στρατηγικές» της; Αρέσκεται να αναπαράγει την ουσιοκρατική γλώσσα του παρελθόντος της ή είναι ικανή να συγκροτήσει νέες γλώσσες και αφηγήσεις; Και το σημαντικότερο: μπορεί να διατηρήσει την παρεκβατική της δύναμη;

Κοιτώντας τους πίνακες της Άννας Παπαμαρκάκη, φέρνω στον νου μου το έργο *Αρχιτεκτονική το βράδυ* (*Architektur abends*, 1937) του Paul Klee. Είναι μια αφαιρετική εικόνα της αρχιτεκτονικής και τι θα μπορούσε αυτή να σημαίνει. Συγχρόνως είναι ένα μάθημα για το πώς το χρώμα δημιουργεί αρχιτεκτονικό χώρο. Κάθετες και οριζόντιες γραμμές σχηματίζουν έναν κάναβο και δομούν τον χώρο της εικόνας σε τμηματικές επιφάνειες, σε γεωμετρικά σχήματα και πεδία. Όπως φανερώνει το συγκεκριμένο έργο, ο κατασκευαστικός χαρακτήρας της ζωγραφικής του Klee είναι αδιαμφισβήτητος και άσκησε έντονη επιρροή στις επόμενες γενιές καλλιτεχνών.

Σε διαφορετική κατεύθυνση από τον Klee, η Παπαμαρκάκη δεν επιχειρεί να μορφοποιήσει μια κατασκευή και προσεγγίζει την επιφάνεια με πιο ρευστό τρόπο. Στους πίνακές της τα χρώματα δεν έχουν σύνορα ή όρια. Ο κάναβος δεν κυριαρχεί· χαλαρώνει, σβήνει ή υποχωρεί, δημιουργώντας ατμοσφαιρικό χώρο. Η ζωγραφική της διαθέτει αρχιτεκτονική, αλλά η ζωγράφος δεν την προβάλλει, δεν την αποκαλύπτει, ούτε την τοποθετεί σε πρώτο επίπεδο. Αν ο πίνακας του Klee είναι ένας επιβλητικός καθεδρικός ναός, ένα κτίριο με ξεκάθαρη και αναγνωρίσιμη αρχιτεκτονική, τα δικά της έργα είναι χτισμένα ξανά και ξανά, με διαδοχικές στρώσεις και χειρονομίες. Και σίγουρα η ζωγραφική της δεν είναι η εικόνα μιας αρχιτεκτονικής σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή, αλλά μια αρχιτεκτονική που διαμορφώνεται σταδιακά μέσα στον χρόνο, στη διάρκεια πολλών ετών και διαφορετικών στιγμών. Με άλλα λόγια, τα έργα της Παπαμαρκάκη είναι φτιαγμένα σε στάδια. Οι ζωγραφικές της επιφάνειες διατηρούν μια ελεγχόμενη ασάφεια και ποικιλία, σαν να βρίσκονται σε συνεχή κίνηση στον χρόνο. Κάθε έργο της έχει ή ακολουθεί μια διαδρομή, η οποία διαμορφώνεται από το χρώμα και τη χειρονομία, για την ακρίβεια από τον συνδυασμό αυτών των δύο. Και το σημαντικότερο: κάθε έργο έχει μια προϊστορία.

Shadows, too loud, 2025,
acrylic on canvas
100 × 100 cm

The space between, 2017.....2025,
acrylic on canvas
120 × 120 cm

Ας δούμε όμως τι ακριβώς έχουμε εδώ, ποια είναι δηλαδή τα βασικά γνωρίσματα της ζωγραφικής της Παπαμαρκάκη: εκφραστικές επιφάνειες, δονούμενες υλικές επιφάνειες, λαμπυρίζουσες και ανάγλυφες υφές, ρυθμικές πινελιές, ελεγχόμενες αλληλοεπικαλύψεις χρώματος, αποφασιστικά σβησίματα και διορθώσεις, χαράξεις και ξυσίματα, επιδέξιες και επαναληπτικές χειρονομίες, αυτοσχεδιασμοί, αόριστες ατμόσφαιρες, διαφάνεια και αδιαφάνεια, απουσία και παρουσία (της μορφής και του σχήματος), αλλά και εγγύτητα.

Η Παπαμαρκάκη δεν αντιγράφει –δεν ζωγραφίζει αντιγράφοντας– πραγματικά αντικείμενα ή υπαρκτά σώματα που έχει απέναντί της. Δίνει ιδιαίτερη έμφαση στη χρήση των χρωμάτων και στη συναισθηματική τους ένταση και επίδραση. Της αρέσει να χρησιμοποιεί το μπλε σκούρο, το κίτρινο, το μπεζ, το βεραμάν, το εκρού, το μελιτζανί, το πετρόλ, το φλούο ροζ, το γκρι, το πράσινο-γκρι, το κυπαρισσί, και να δημιουργεί ενότητες με βάση το χρώμα, όπως για παράδειγμα το μπλε και το κόκκινο στο *Between the Devil* and *the Deep Blue Sea*. Της αρέσει να διερευνά και να ανακαλύπτει σχέσεις μέσα στο χρώμα και συγγένειες μεταξύ των χρωμάτων. Απολαμβάνει να ζωγραφίζει με γήινα χρώματα, όπως στον πίνακα *The White Mirror* (μέσα από τον μεταφορικό καθρέφτη φαίνεται το ατελιέ της, ο χώρος εργασίας της, που συνεχώς αλλάζει, δεν είναι ποτέ σταθερός). Αυτό δεν σημαίνει ότι τα έργα της δεν έχουν αφηγηματικά στοιχεία. Σε κάποια από αυτά μπορείς να αναγνωρίσεις τοπία, έναν κάναβο, ένα μάτι, ένα ηλιοβασίλεμα δουλεμένο στο σκοτάδι. Ενώ υπάρχουν και έργα με πιο παραστατικό χαρακτήρα, έργα με σώματα, που αναφέρονται στη δυναμική μεταξύ ενός άνδρα και μιας γυναίκας, έργα που καταπιάνονται με το δίπολο αρσενικό-θηλυκό.

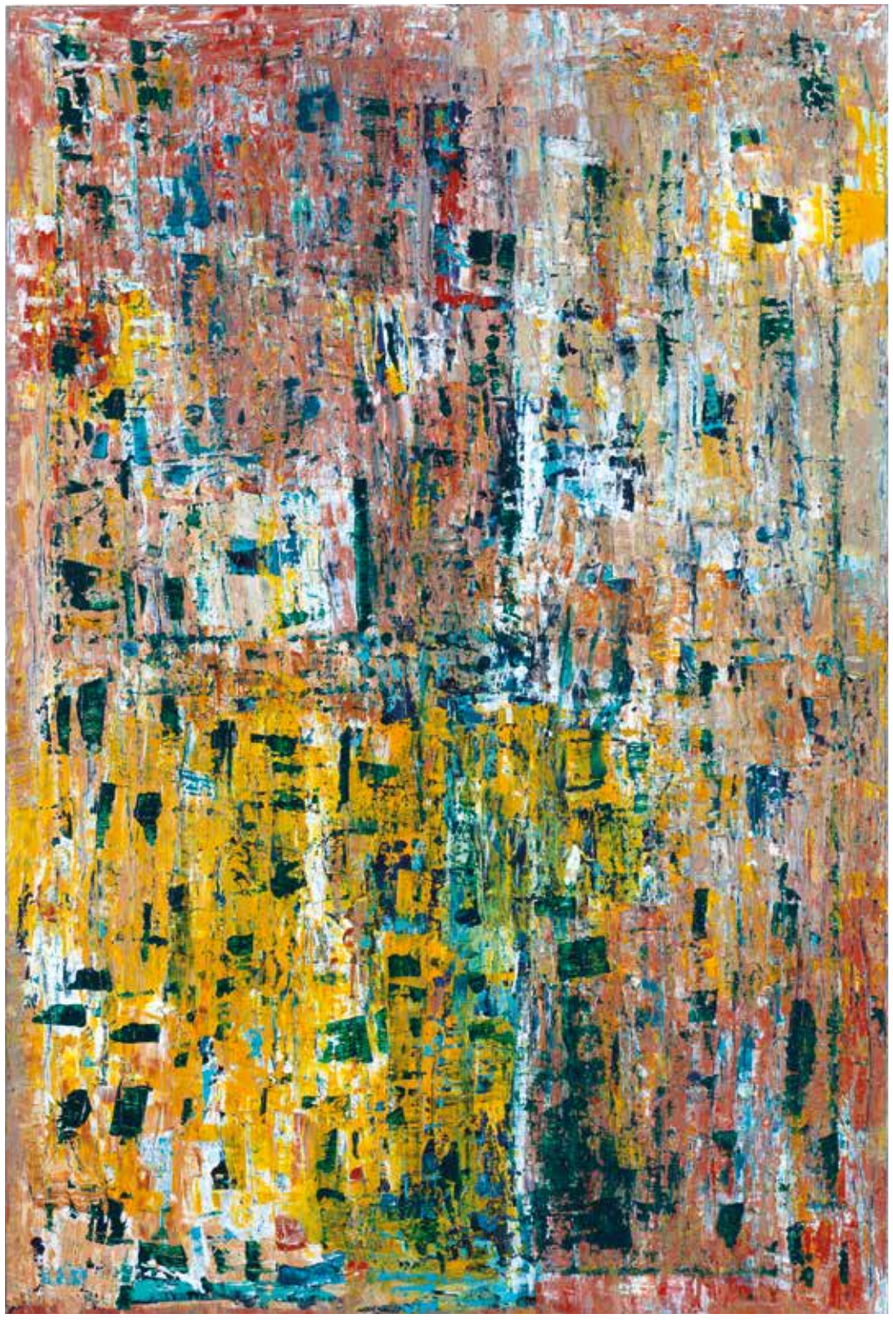
Η Παπαμαρκάκη εκτιμά και αναζητά την καθαρότητα στη ζωγραφική, χωρίς να παραβλέπει όμως την αναγκαιότητα και την αναπόφευκτη δράση του τυχαίου, αλλά και των σκοπιμοτήτων. Υπάρχουν έργα που ενσωματώνουν στοιχεία φαινομενικά τυχαία –ίχνη από το καθάρισμα του πινέλου ή απρόβλεπτες πινελιές– τα οποία όμως αποτελούν οργανικό μέρος της διαδικασίας. Η ζωγράφος γράφει ποιήματα από τα οποία προκύπτουν τα έργα της και γενικά επισημαίνει την καταλυτική σημασία των λέξεων σε σχέση με την πρακτική της. «Με αυτά τα έργα μιλάω» λέει χαρακτηριστικά και φέρνει ως παράδειγμα την ενότητα *Colori e Parole* (Χρώματα και λέξεις). Και συμπληρώνει: «εδώ η γραφή λειτουργεί ως εσωτερικός μηχανισμός· οι λέξεις συχνά υποβόσκουν ή διαμορφώνουν την εικόνα». Πράγματι, στη ζωγραφική της Παπαμαρκάκη οι λέξεις έχουν τους δικούς τους πίνακες. Υπάρχουν έτσι έργα με γραφές, έργα «γραμμικά», έργα που λειτουργούν σε ζεύγη, άλλα φωτεινά και ανάλαφρα και άλλα πιο σκοτεινά, που αναφέρονται σε δύσκολες περιόδους της ζωής της και φέρουν ένα συναισθηματικό βάρος και το στοιχείο της φθοράς. Συχνά η ζωγράφος καλείται να διαχειριστεί την έννοια της ακύρωσης: του θέματος, της χειρονομίας, της σκέψης, της μνήμης. Η προϊστορία του κάθε έργου (που επηρεάζει την παραγωγή νοήματος) εκδηλώνεται έτσι με ποικίλους και απροσδόκητους τρόπους, που ξαφνιάζουν ακόμα και την ίδια.

Για την Παπαμαρκάκη, ο πίνακας οφείλει να έχει συνοχή και χαρακτήρα, μια εσωτερική πνοή. Η αφέλεια και ο δισταγμός είναι εχθροί που επιδιώκει πάση θυσία να αποφεύγει. Όπως η ίδια επεμβαίνει στην επιφάνεια με διάφορους τρόπους –άλλοτε αφαιρώντας στρώσεις, άλλοτε απαλύνοντας την υφή– ώστε να ηρεμήσει την εικόνα και να αναδείξει τη χρωματική της ισορροπία, με ανάλογο τρόπο παροτρύνει και τους θεατές να προσεγγίσουν τη ζωγραφική της: «αν δεν σας αρέσει αυτό που βλέπετε, μπορείτε να δώσετε τη δική σας ερμηνεία ώστε να σας αποκαλυφθεί αυτό που εσείς θέλετε.» Το έργο, εν ολίγοις, ολοκληρώνεται από τους θεατές, μέσα από την ευαισθησία και τη φαντασία τους. Για την ακρίβεια, δεν υπάρχει ολοκληρωμένο ή τελειωμένο έργο, η «ωραία εικόνα» είναι υποκειμενική. Κατά τη γνώμη μου, το κυρίαρχο γνώρισμα στους πίνακες της πολυταξιδεμένης ζωγράφου* είναι ένας ανεπιτήδευτος λυρισμός, ένα «ελεγειακό όραμα», κατά τον εύστοχο χαρακτηρισμό του Irving Sandler για τον Αμερικανό εξπρεσιονιστή Bradley Walker Tomlin.

Τούτων λεχθέντων, η απάντηση στα δύο αρχικά μου ερωτήματα προκύπτει μάλλον αβίαστα: η αφαίρεση είναι μια δημοκρατική μορφή τέχνης, ίσως η πλέον δημοκρατική, και για αυτόν τον λόγο η πιο δύσκολη και απαιτητική. Η ανανέωση του είδους εξαρτάται από το βάθος και τον πλούτο των συναισθημάτων του ζωγράφου, από τις χωνεμένες εμπειρίες του, την ικανότητά του να τις αφομοιώνει και να τις μεταμορφώνει σε ελκυστικές εικόνες, σε συμβολικούς και εικονιστικούς χώρους από καθαρό χρώμα. Χωρίς αμφιβολία, η Άννα Παπαμαρκάκη διαθέτει τη συναισθηματική ευφυία και την απαιτούμενη ευαισθησία. Η πρώτη ατομική της έκθεση αποκαλύπτει μια ζωγράφο που έχει ήδη διαμορφώσει μια ιδιαίτερη φωνή και σηματοδοτεί την αρχή μιας ενδιαφέρουσας –ως διαφαίνεται– πορείας. Το ταξίδι μιας ταλαντούχας ζωγράφου έχει ήδη ξεκινήσει.

Χριστόφορος Μαρίνος
Ιστορικός τέχνης και επιμελητής

** Τα έργα της είναι φτιαγμένα από το 2012 μέχρι σήμερα σε διάφορες χώρες (Ιταλία, Βέλγιο, ΗΠΑ, Ελλάδα) και η ίδια υπογράφει ως Anna V.P., υπογραφή που προέρχεται από τα αρχικά του πατρωνύμου της, ενώ το πλήρες όνομά της είναι Άννα Παπαμαρκάκη Evans.*

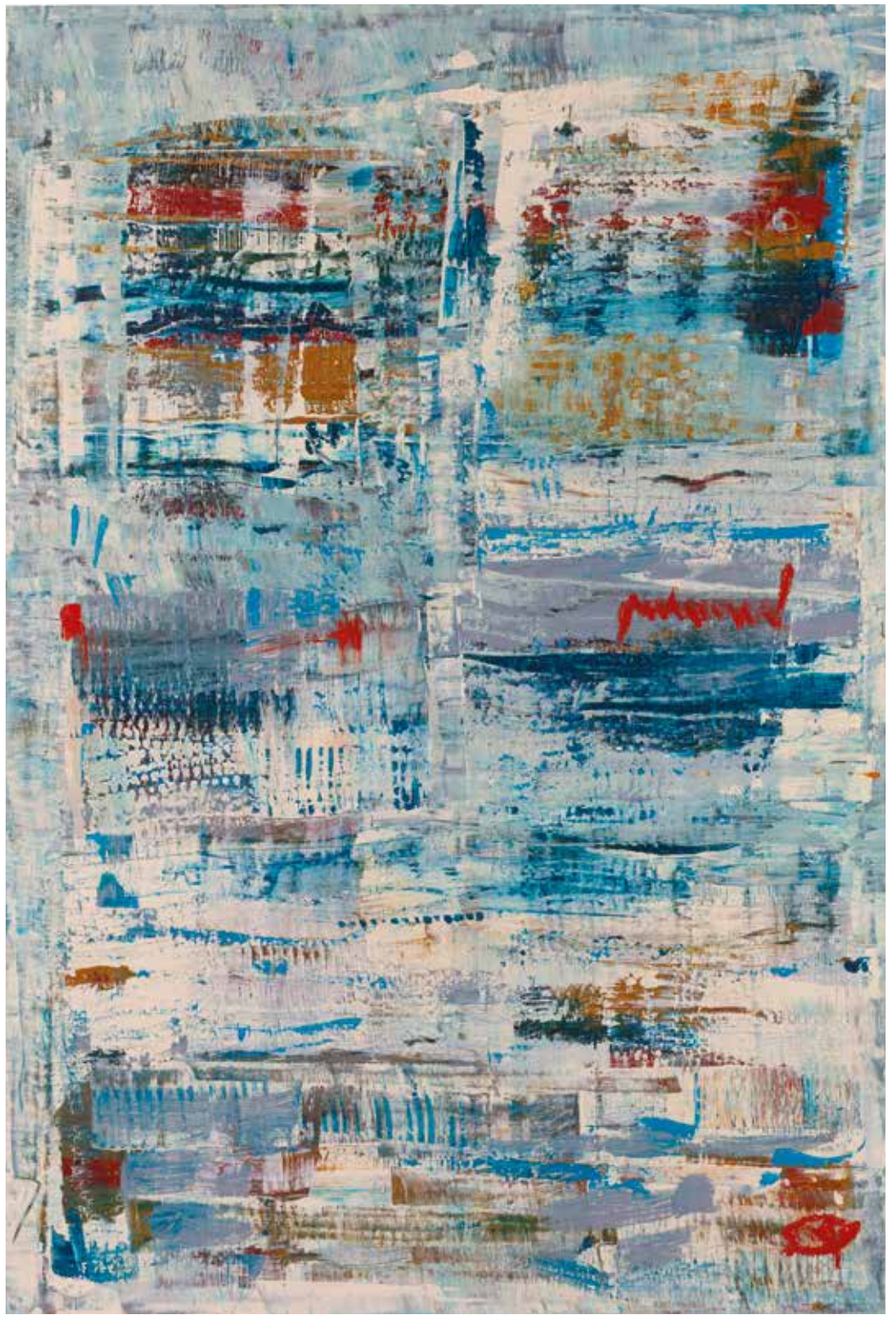
Sun left on the ground, 2016.....2025,
acrylic on canvas
150 × 100 cm

Ours, once, 2014.....2025,
acrylic on canvas,
150 × 100 cm

Kept, Never Claimed, 2018.....2025,
acrylic on canvas
150 × 100 cm

Calore Antico (Ancient Heat), 2016.....2025,
acrylic on canvas, 150 × 100 cm

→

THE WHITE MIRROR
THE PAINTING
OF ANNA PAPAMARKAKI
EVANS

How does abstraction function today? Is there space for the evolution of the genre? What else can we expect from abstract painting? What are its new “strategies”? Does it prefer to reproduce the essentialist language of the past or is it capable of configuring new languages and narratives? And, most importantly: can it sustain its transgressive power?

Looking at Anna Papamarkaki’s paintings, I recall Paul Klee’s work *Architecture at night* (*Architektur abends*, 1937). It is an abstract image of architecture and what it could mean. At the same time, it is a lesson on how colour creates architectural space. Vertical and horizontal lines form a grid and structure the space of the image in segmented surfaces, in geometrical shapes and fields. As the work in question reveals, the constructive nature of Klee's painting is indisputable and exerted considerable influence on the next generations of artists.

In a different direction to Klee, Papamarkaki doesn’t attempt to form a structure and approaches the surface, instead, in a more fluid way. In her paintings, colours have no borders or boundaries. The grid doesn't dominate; it loosens, fades or retreats, creating atmospheric space. Her painting possesses architecture, but the painter does not project it, does not reveal it, nor does she position it on the foreground. If Klee 's painting is an imposing cathedral, a building with a clear and recognisable architecture, her own works are built again and again, with consecutive layers and gestures. And, certainly, her painting is not the image of an architecture in a particular moment in time, but an architecture taking shape gradually over time, over the passage of several years and in different moments. In other words, Papamarkaki's works are made in stages. Her painting surfaces preserve a controlled vagueness and variety, as if they were in constant motion in time. Each of the works has or follows a route, which is formed by colour and gesture or, more accurately, by the combination of the two. And most importantly: each work has a pre-history.

Blue in search, 2023..2025,
acrylic on canvas, 150 × 100 cm

But let us look at what exactly we have here, i.e., the basic attributes of the artist's practise: expressive surfaces, vibrating physical surfaces, sparkling and relief textures, rhythmic brush strokes, controlled overlaps of colour, decisive erasures and corrections, marks and scrapes, skilful and repeated gestures, improvisations, vague atmospheres, transparency and opacity, presence and absence (of the figure and the shape), as well as intimacy.

Papamarkaki doesn't copy – she doesn't paint by copying – real objects or existing bodies that she has before her. She puts particular emphasis on the use of colours and on their emotional intensity and impact. She likes to use dark blue, yellow, beige, aqua, off-white, aubergine, petrol blue, fluorescent pink, grey, green-grey, forest green, and to create series based on colour, such as, for example, the blue and red in *Between the Devil* and *the Deep Blue Sea*. She likes to investigate and to discover relationships *within* colour and affinities between the colours. She enjoys painting in earthy colours, like in *The White Mirror* (through the metaphorical mirror we can see her studio, the space where she works, which is constantly changing, which is never stable). That doesn't mean that her works lack narrative features. In some of them you recognise landscapes, a grid, a sunset worked in darkness. And there are also works of a more figurative nature, works containing bodies, which allude to the dynamic between a man and a woman, works that engage with the male-female pair.

Papamarkaki appreciates and seeks clarity in painting, without however overlooking the necessity and the inevitable action of the arbitrary, as well as of expediencies. There are works that incorporate features that are ostensibly random – traces from cleaning a paintbrush or unforeseen brush strokes – which are, however, an organic part of the process. The painter writes poems from which arise her works and, in general, points out the catalytic significance of words in relation to her practice. "It is through these works that I speak", she says tellingly and gives the series *Colori e Parole* (*Colours and Words*) as an example. And she adds: "here, writing functions as an internal mechanism; words often lie dormant or configure the image". Indeed, in Papamarkaki's painting, words have their own paintings. So there are works with writing, "linear" works, works that function in pairs, some that are bright and light-hearted and others that are darker, which refer to difficult periods in her life and bear an emotional weight and the element of decline. Often, the painter is called upon to manage the concept of cancellation: of subject, of gesture, of thought, of memory. The pre-history of each work (which affects the production of meaning) is thus expressed in various and unexpected ways, which surprise even the artist herself.

Havana, the last summer II,
2018.....2025,
acrylic on canvas
100 × 100 cm

Childhood,
2023..2025,
acrylic on canvas
100 × 100 cm

To Papamarkaki, painting ought to have consistency and character, an inner breath. Naivete and hesitation are enemies that she will do anything to avoid. Just as she interferes with the surface in various ways – sometimes by removing layers, other times by softening the texture – in order to calm the image and bring out its chromatic balance, she encourages the viewers to take a similar approach to her painting: “if you don't like what you see, you may give your own interpretation so that what you want [to see] is revealed”. The work, in a nutshell, is completed by the viewers, through their sensitivity and their imagination. To be precise, there is no completed or finished work, the “beautiful image” is subjective. In my opinion, the prevalent feature of the widely travelled artist’s paintings is an understated lyricism, an “elegiac” vision, as per Irving Sandler’s pertinent description of the American expressionist Bradley Walker Tomlinon.

Having said that, the answer to my first two questions emerges effortlessly: abstraction is a democratic form of art, perhaps the most democratic and, for that same reason, the hardest and most demanding. The renewal of the genre depends on the depth and the wealth of the painter’s emotions, from their digested experiences, their ability to absorb and transform them into attractive images, into symbolic and illustrative spaces of pure colour. Beyond doubt, Anna Papamarkaki has the emotional intelligence and the requisite sensitivity. Her first solo exhibition reveals a painter who has already developed a distinctive voice and signals the start of an interesting – as it appears – career. The journey of a talented painter has already begun.

Christoforos Marinos
Art historian and curator

What the stones remembered, 2023..2025,
acrylic on canvas,
150 × 100 cm

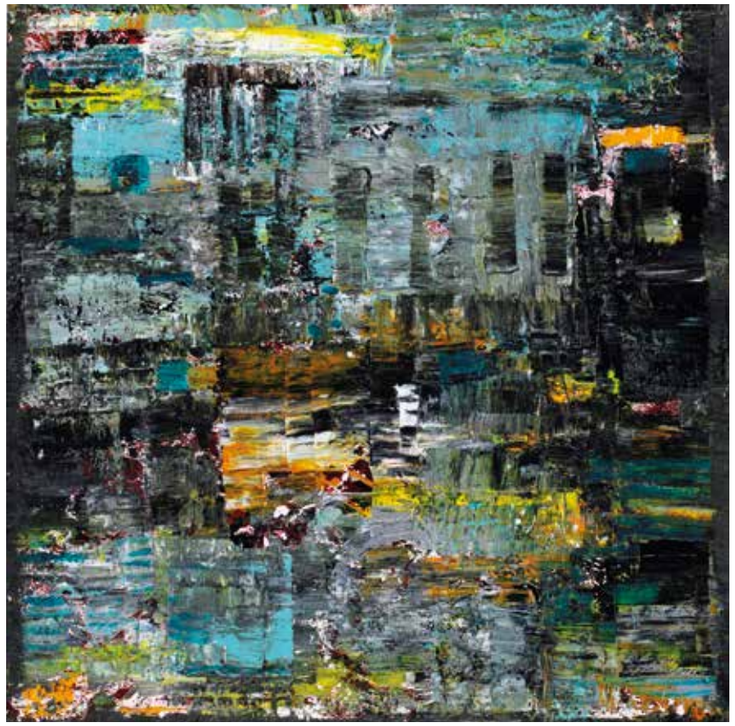

In Cerca di Corte Contarina II, Venezia
(In search of Corte Contarina II, Venice), 2017.....2025,
acrylic on canvas, 160 × 100 cm

«ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΧΡΩΜΑ»

Τα έργα της έκθεσης *The White Mirror* αποτυπώνουν μια διαδρομή δώδεκα ετών (2013–2025), σε διαφορετικούς τόπους και χρονικές στιγμές. Συγκροτούν μια ενότητα που διαμορφώθηκε σταδιακά από αποσπάσματα μιας συνεχούς πρακτικής, η οποία εξελίχθηκε μέσα από μετακινήσεις, αναχωρήσεις και επιστροφές στη διαρκή εναλλαγή σκιάς και φωτός. Η ζωγραφική λειτουργεί για μένα ως μια δεύτερη γλώσσα, ικανή να εκφράσει όσα δεν χωρούν στις λέξεις ή όσα οι λέξεις δεν προλαβαίνουν. Όπου βρίσκομαι ζωγραφίζω. Όπως σκέφτομαι, όπως μιλάω, έτσι ζωγραφίζω. Πρόκειται για μια διαδικασία σχεδόν αναπόφευκτη. Οι καμβάδες της έκθεσης είναι δουλεμένοι με ακρυλικό χρώμα και βασίζονται σε μια αφηρημένη ζωγραφική γλώσσα. Το ακρυλικό, σε αντίθεση με το λάδι που χρησιμοποιώ σε πιο παραστατικά ή γεωμετρικά έργα, μου επιτρέπει να δουλεύω με διαδοχικές στρώσεις χρώματος. Η αφαίρεση, άλλοτε καθαρή και άλλοτε διακοπτόμενη από υπαινικτικές απεικονίσεις, μου δίνει τη δυνατότητα να επεξεργάζομαι το βίωμα χωρίς να το εγκλωβίζω. Μου προσφέρει την ελευθερία να πειραματίζομαι, να αναθεωρώ, να αφαιρώ, να καλύπτω, να διορθώνω και να μετασχηματίζω. Μία ελευθερία, σχεδόν μία πολυτέλεια, που η ίδια η ζωή δεν προσφέρει πάντα με την ίδια γενναιοδωρία.

Η πλειονότητα των έργων ταξίδεψε στην Αθήνα από ατελιέ στις Βρυξέλλες και στην Ιταλία. Κάποια ήταν ήδη ολοκληρωμένα ή χρειάστηκαν ελάχιστες παρεμβάσεις, ενώ άλλα παρέμειναν σε κατάσταση αναμονής μέχρι να ωριμάσει μέσα μου ο τρόπος ολοκλήρωσής τους. Πρόκειται για έργα που εξελίχθηκαν σταδιακά μέσα στην τελευταία πενταετία και φέρουν δύο χρονολογίες, σηματοδοτώντας την αρχή και το τέλος της δημιουργικής τους πορείας. Άλλα δημιουργήθηκαν εξ ολοκλήρου στην Αθήνα, κυρίως κατά την τελευταία τριετία. Τα έργα της έκθεσης καταγράφουν μια πορεία ετών μέσα από εμπειρίες, τόπους και συναισθήματα. Αποτελούν το ευρωπαϊκό κομμάτι της δουλειάς μου. Τα έργα που δημιουργήθηκαν στην άλλη άκρη του Ατλαντικού-στη Νέα Υόρκη, την Ουάσιγκτον, το Χιούστον και τη Φιλαδέλφεια-παραμένουν εκεί, περιμένοντας μια άλλη στιγμή. Μέχρι πρόσφατα θεωρούσα ότι τα έργα μου ανήκαν σε έναν ιδιωτικό χώρο και δίσταζα να τα εκθέσω. Από τα περίπου διακόσια έργα που έχω δημιουργήσει συνολικά στις δύο πλευρές του Ατλαντικού, τα περισσότερα βρίσκονται ακόμη σε ατελιέ, ενώ ορισμένα ανήκουν σε ιδιωτικές συλλογές στις Βρυξέλλες, το Παρίσι, το Λουξεμβούργο, τη Μαδρίτη και σε πόλεις της Ιταλίας. Κάποια στιγμή, όμως, τα έργα που βλέπετε εδώ, απέκτησαν τη δική τους αυτονομία. Ήταν έτοιμα να βγουν από την ασφάλεια του ατελιέ και να συναντήσουν το κοινό. Καθοριστική σε αυτή την απόφαση υπήρξε η συμβολή της αδελφής μου, της Λίας.

Shortcut,
2020....2025,
acrylic on canvas
80 × 80 cm

Η πρώτη μου ατομική έκθεση πραγματοποιείται στην Αθήνα, την πόλη όπου γεννήθηκα και μεγάλωσα, γεγονός που μου προκαλεί ιδιαίτερη χαρά και συγκίνηση. *Ο Λευκός Καθρέφτης* δεν αποτελεί κατάληξη. Είναι μια παύση μέσα σε μια συνεχιζόμενη διαδρομή, ένας καθρέφτης όπου το φως και η σκιά συνυπάρχουν. Ένα ήσυχο αποτύπωμα περιπλάνησης σε έναν δρόμο γεμάτο χρώμα που με διαμόρφωσε.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω το Ίδρυμα Εικαστικών Τεχνών Τσιχριτζή για την εμπιστοσύνη, τη φιλοξενία και τη δυνατότητα που μου έδωσε να μοιραστώ αυτή τη διαδρομή. Ιδιαίτερες ευχαριστίες στον επιμελητή της έκθεσης, Χριστόφορο Μαρίνο, ο οποίος με τις γνώσεις, τον επαγγελματισμό και τη μακρόχρονη εμπειρία του με βοήθησε να βαδίσω με σιγουριά αυτό το νέο μονοπάτι. Τέλος, θέλω να ευχαριστήσω θερμά τους αγαπημένους μου φίλους Αφροδίτη Γουγά και Πολύβιο Κρίτσαλη για την ανεκτίμητη βοήθειά τους, τη συμπαράστασή τους και την υπομονή τους κατά τη διάρκεια των μηνών προετοιμασίας της έκθεσης.

Και τώρα αφήνω τα έργα να σας πουν τα υπόλοιπα. Ξύστε την επιφάνεια, αν δεν βιάζεστε. Υπάρχουν πολλά ακόμη από κάτω. Αφήστε τον *Λευκό Καθρέφτη* να επιστρέψει τη ματιά σας και να συμπληρώσει το αφήγημα. Σας εύχομαι καλή περιήγηση.

Άννα Παπαμαρκάκη Evans
Εικαστικός

Night, shared, 2024.2025,
acrylic on canvas
100 × 70 cm

Summer privacy, 2025,
acrylic on canvas
100 × 70 cm

In Cerca di Corte Contarina III, Venezia,
(In search of Corte Contarina III, Venice),
2019.....2025,
acrylic on canvas
120 × 80 cm

Isabelle II, 2025,
acrylic on canvas
100 × 70 cm

“WANDERINGS FILLED WITH COLOR”

The works presented in The White Mirror trace a twelve-year journey (2013–2025), across different locations and moments in time. They form a body of work that gradually took shape through fragments of an ongoing practice, evolving through movements, departures, and returns, within a constant interplay of light and shadow. Painting functions for me as a second language, capable of expressing what cannot be contained in words or what words cannot reach in time. Wherever I am, I paint. The way I think, the way I speak, is the way I paint. It is a process that feels almost inevitable. The canvases in the exhibition are executed in acrylic and are grounded in an abstract visual language. Acrylic, unlike oil which I use in more figurative or geometric works, allows me to work through successive layers of color. Abstraction, at times clear and at other times interrupted by suggestive imagery, enables me to engage with lived experience without confining it. It offers the freedom to experiment, reconsider, remove, cover, correct, and transform, a freedom that feels almost like a luxury, one that life itself does not always grant so generously.

Most of the works traveled to Athens from studios in Brussels and Italy. Some were already completed or required only minimal interventions, while others remained in a state of suspension until their resolution became clear to me. These are works that developed gradually over the past five years and bear two dates, marking the beginning and the completion of their creative process. Other works were created entirely in Athens, primarily during the last three years. The works in the exhibition record a trajectory shaped by experiences, places, and emotions. They constitute the European part of my practice. The works created on the other side of the Atlantic-in New York, Washington, Houston, and Philadelphia,-remain there, awaiting another moment. Until recently, I considered my work to belong to a private space and hesitated to exhibit it. Of the approximately two hundred works I have created across both sides of the Atlantic, most remain in studios, while some belong to private collections in Brussels, Paris, Luxembourg, Madrid, and cities in Italy. At a certain point, however, the works presented here acquired their own autonomy. They were ready to leave the safety of the studio and meet the public. The contribution of my sister, Lia, in this decision was pivotal.

Interruption,
2022...2025,
acrylic on canvas
100 × 100 cm

My first solo exhibition takes place in Athens, the city where I was born and raised, a fact that fills me with deep joy and emotion. The White Mirror is not a conclusion. It is a pause within an ongoing journey, a mirror where light and shadow coexist. A quiet trace of wandering along a path shaped by color, one that has formed me.

I would like to thank the Tsichritzis Foundation for Visual Arts for its trust, hospitality, and for the opportunity to share this journey. Special thanks to the exhibition’s curator, Christoforos Marinos, whose knowledge, professionalism, and long-standing experience helped me walk this new path with confidence. Finally, I would like to warmly thank my dear friends Aphrodite Gouga and Polyvios Kritsalis for their invaluable help, support, and patience throughout the months of preparation for this exhibition.

And now, I leave the works to speak for themselves. Scratch the surface, if you’re not in a hurry. There is much more underneath. Allow The White Mirror to return your gaze and complete the narrative. I wish you an engaging visit.

Anna Papamarkaki Evans
Visual Artist

Αφιέρωση

Η έκθεση είναι αφιερωμένη σε τρεις ξεχωριστές κυρίες, χωρίς τις οποίες δεν θα μπορούσε να υπάρξει.

Στη μητέρα μου, για τη διαρκή της συμπαράσταση και τις σοφές συμβουλές της.

Στην αδελφή μου, τη Λία, γιατί χωρίς τη δική της στήριξη και ενθάρρυνση τίποτα από όλα αυτά δεν θα είχε πραγματοποιηθεί. Η ουσιαστική και πρακτική συμβολή της, από την αρχική ιδέα της έκθεσης και την επαφή με το Ίδρυμα έως το δώρο της επαγγελματικής φωτογράφησης των έργων, καθώς και η σταθερή φροντίδα και παρουσία της σε όλη αυτή τη μακρά διαδρομή, αποτελούν τη σιωπηλή βάση της έκθεσης.

Και στην αγαπημένη μου φίλη Τζίνα, που με τη δική της έμπειρη και διεισδυτική ματιά με έφερε σε επαφή με τους κατάλληλους ανθρώπους του χώρου και με καθοδήγησε ώστε αυτό το εγχείρημα να γίνει πραγματικότητα.

Τους είμαι βαθιά ευγνώμων.

Dedication

This exhibition is dedicated to three remarkable women, without whom it could not have taken place.

To my mother, for her constant support and her wise advice.

To my sister, Lia, without whose encouragement and support none of this would have been possible. Her practical and essential contribution, from the initial idea of the exhibition and contact with the Foundation to the gift of professional photography of the works, as well as her constant care and presence throughout this long journey, form the silent foundation of the exhibition.

And to my dear friend Gina, who with her experienced and perceptive eye connected me with the right people in the field and guided this endeavor into becoming a reality.

I am deeply grateful.

Anna V.P.

THE WHITE MIRROR
Άννα Παπαμαρκάκη Evans
21-31 Ιανουαρίου 2026

ΕΚΘΕΣΗ

Επιμέλεια έκθεσης
Χριστόφορος Μαρίνος

Συντονισμός
Πολύβιος Κρίτσαλης

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Επιμέλεια καταλόγου
Χριστόφορος Μαρίνος

Καλλιτεχνική επιμέλεια
Βάσω Αβραμοπούλου, A4_Design

Φωτογράφιση
Νίκος Δανιηλίδης

Μετάφραση
Δάφνη Καψάλη

Εκτύπωση
Αλφάβητο

© Άννα Παπαμαρκάκη Evans

Ίδρυμα Εικαστικών Τεχνών Τσιχριτζή
Κασσαβέτη 18, 145 62 Κηφισιά
Τηλ: 210-8019975

THE WHITE MIRROR
Anna Papamarkaki Evans
21-31 January 2026

EXHIBITION

Curated by
Christoforos Marinos

Coordination
Polyvios Kritsalis

EXHIBITION CATALOGUE

Edited by
Christoforos Marinos

Art Direction
Vasso Avramopoulou, A4_Design

Photography
Nikos Daniilidis

Translation
Dafni Kapsali

Printing & Binding
Alphabet

© Anna Papamarkaki Evans

Tsichritzis Visual Arts Foundation
Kassaveti 18, 145 62 Kifissia
Tel: 210-8019975